

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. L.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, zn. 13272/DS/2013/Kj, **takto:**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 4. 6. 2013, č.j. 2013/156/SPR/NOH, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, jehož se dopustil tím, že jel v obci Dolní Olešnice – u mateřské školky, silnice I. třídy č. 16, kde je rychlost na pozemní komunikaci stanovena obecnou úpravou do 50 km/hod., vozem zn. Nissan Primera, registrační značky ..., rychlostí nejméně 79 km/h. Za tento přestupek mu byla udělena pokuta ve výši 4.000,-Kč a dále uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 3 měsíců.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. V ní v podstatě pouze namítal, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces, když zmíněný přestupek byl dne 4. 6. 2013 projednán v jeho nepřítomnosti. Žalobce tvrdil, že

k němu nebyl řádně předvolán. V důsledku toho podle něho došlo k porušení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění.

Krajský soud rozhodoval o této žalobě již celkem dvakrát, a to rozsudkem ze dne 24. 10. 2014, č. j. 51A 22/2013-56, a dále rozsudkem ze dne 13. 10. 2015, č. j. 51A 22/2013-116, poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 3 As 239/2014-13. Rovněž tento v pořadí druhý rozsudek krajského soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 51A 22/2013-116, byl zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 242/2015-15. Všechny tyto rozsudky byly účastníkům řízení doručeny, jejich obsah znají, a proto krajský soud nepovažoval za potřebné opakovat zjištění a právní závěry v nich obsažené.

Krajský soud se po zrušení posledního svého rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 51A 22/2013-116, a vrácení mu věci k dalšímu řízení předně dotázal účastníků řízení, zda souhlasí, aby byla žaloba projednána v jejich nepřítomnosti, tedy bez jednání. Seznámil je přitom s tím, že pokud se nevyjádří k jeho výzvě v tomto směru do 15 dnů ode dne jejího doručení, tak že bude mít zato, že s projednáním věci bez jednání souhlasí. Žádný z účastníků nežádal o další veřejné projednání žaloby.

Pokud jde o věcnou stránku dané věci, Nejvyšší správní soud k ní uvedl v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 242/2015-15, následující (dále citace z jeho strany třetí dole a strany čtvrté):

„Žalobce v žalobě ze dne 21. 9. 2013 vymezil jako jediný žalobní bod a spornou otázku to, zda zmocněnec žalobce účinně dne 16. 4. 2013 požádal správní orgán I. stupně o doručování na svou elektronickou adresu a zda tato adresa byla z tohoto důvodu doručovací. V žalobě k tomu uvedl pouze tolik, že: „K této námitce odvolací orgán uvádí, že zástupce odvolatele na ústním jednání dne 11. 2. 2013 žádal o zaslání rozhodnutí o přestupku na uvedenou emailovou adresu ... Neuvedl však, že žádá o doručování všech písemností na tuto adresu..... Žalovaný však stanovení e-mailové adresy pro doručování chybně vyhodnotil, neboť podáním ze dne 16. 4. 2013, učiněným z e-mailové adresy ... se zaručeným elektronickým podpisem, požádal zástupce odvolatele o zasílání všech písemností v rámci předmětného řízení na e-mail ... Žalovaný tak pochybil, když vyhodnotil zaslání předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 5. 2013 jako řádně doručené fikcí na adresu trvalého bydliště zástupce, neboť e-mailová adresa k zasílání veškerých písemností byla stanovena již dne 16. 4. 2013, tedy s měsíčním předstihem. Tím se písemnost „předvolání obviněného k ústnímu jednání“ ze dne 16. 5. 2013 nedostala do sféry vlivu zástupce žalobce a nebyla řádně doručena. Žalobce tak nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, tedy nebyly naplněny podmínky pro projednání v nepřítomnosti vymezené ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích“. K okolnostem či k důvodům volby způsobu doručování zmocněnci žalobce již nic více ze žaloby nevyplývá, podle soudního spisu žalobce později žádné doplnění žaloby již neučinil.

V těchto mezích jedinou spornou otázku posoudil krajský soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 51 A 22/2013 – 56. Na skutečnosti, že nebylo postaveno na jisto, jaký byl skutečný obsah e-mailu žalobce, který došel dne 16. 4. 2013 prvoinstančnímu správnímu orgánu (a že žalovaný náležitě neprokázal, že zmocněnci bylo doručeno předvolání k jednání o přestupku na den 4. 6. 2013 na

správnou doručovací adresu) poté založil ratio svého rozhodnutí krajský soud. Následně s tímto závěrem polemizoval ve své předchozí kasační stížnosti stěžovatel a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 9. 2015, č. j. 3 As 239/2014 – 13 poté uzavřel, že žalobce o doručování písemností na elektronickou adresu dne 16. 4. 2013 nepožádal účinně, žalovaný proto nebyl povinen doručovat předvolání zástupci žalobce na elektronickou adresu ... a předvolání na jednání ke správnímu orgánu bylo zmocněnci správně doručeno fikcí v listinné podobě.

Z uvedeného vyplývá, že žalobcova žádost o doručení rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce učiněná u správního orgánu I. stupně dne 11. 2. 2013 pro věc ani pro samotného žalobce vůbec nebyla relevantní, tím spíše doposud nebyl sporný její význam pro projednávanou věc.

Žalobce však tuto skutečnost uplatnil poprvé u jednání krajského soudu dne 6. 10. 2015. V rozsudku krajského soudu je k tomu výslovně uvedeno, že: “Žalobce tedy tvrdí, že žádost o doručení řádně odeslal a uplatnil a to 2x, v únoru a v dubnu 2013...Ve věci je však klíčové, že zmocněnec požádal o doručování na e-mailovou adresu již v únoru 2013 na jednání správního orgánu I. stupně, ten mu v podstatě sdělil, že mu na tuto adresu bude doručovat....“

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že výše uvedené vyjádření žalobce není pouhé doplnění jeho dřívější argumentace. Význam žádosti ze dne 11. 2. 2013 o doručení rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce v projednávané věci totiž žalobce v žalobě nijak nezpochybnil a tuto skutečnost neučinil spornou, ač tak učinit jistě mohl. Platí přitom, že „za žalobní bod je nezbytné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). V námitce vznesené teprve na jednání krajského soudu proto žalobce nepochybně vymezil a uplatnil zcela nový žalobní bod.

Žalobce doplnění žaloby učinil více než dva roky po konci dvouměsíční lhůty k rozšiřování žaloby o další žalobní body (srov. ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.) K tomuto novému žalobnímu bodu proto krajský soud přihlížet vůbec neměl, pokud tak učinil a v návaznosti na tuto nově uplatněnou námitku věc rozhodl, řízení zatížil podstatnou vadou způsobující nezákonnost napadeného rozsudku. Jedná se přitom o vadu, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet *ex officio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Již jen z tohoto důvodu kasačnímu soudu nezbývá, než rozsudek krajského soudu zrušit pro naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“

Nazírání krajského soudu na danou věc je zřejmé z jeho výše citovaných rozsudků a má je stále, neboť není povinen osvojovat si mínění odlišné. Je však povinen řídit se podle § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí, jímž bylo jeho rozhodnutí zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Právě s ohledem na to krajskému soudu nezbývá, než konstatovat, že otázku důvodnosti podané žaloby za něho vyřešil v podstatě již Nejvyšší správní soud sám (viz výše uvedená citace z jeho rozsudku). Pokud tedy žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces, a to porušením zásady ústnosti

projednání přestupku, když se vinou správního orgánu nemohl zúčastnit ústního jednání dne 4. 6. 2013, na kterém probíhal výslech svědků, a to proto, že předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 16. 5. 2013 bylo doručeno jeho zmocněnci chybně fikcí a nedostalo se tak do sféry vlivu zástupce žalobce, nezbývá, než uzavřít, že tyto námitky jsou neopodstatněné. O doručování jiných písemností, než rozhodnutí na elektronickou adresu, totiž nebylo dne 16. 4. 2013 požádáno účinně. Tento závěr je plně v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 242/2015-15.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz § 60 odst. 1 s.ř.s. a výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. březen 2017

JUDr. Pavel Kumprecht v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení.
Renata Vašatová